

TEXTOS GUANYADORS DEL CONCURS DE SANT JORDI 2024-2025

La invasió de la IA, Hugo Guerrero (1r ESO C)

Nosotras, Guiomar Farhan (1r ESO C)

NOSOTRAS

Nos trataban como a ganado,
(De su propiedad)

Nos decían cómo pensar, cómo sentir,
(Cómo llorar)

Nos usaban para sus tratos,
(Para su sociedad)

Nos daban un biberón, un delantal
y un trapo,
(Una única utilidad)

Nos querían vivas, pero ausentes,
(Sin opinar)

Y las había con cicatrices,
(Por no callar)

Y las había en la sombra,
(Sin dejarlas brillar)

Y las había solas,
(Aisladas)

Entonces nos unimos,
(Dijimos basta ya)

Éramos muchas y fuertes,
(Éramos cómo el mar)
Nos educamos
(Perdimos la inocencia de la ignorancia)

Luchamos
(Perdimos el miedo a las calles)

Morimos
(Nos mataron)

Y, entonces, vivimos,
(Nos liberamos)

Pero aún nos quieren calladas,
(Sumisas)

Aún nos quieren dóciles,
(“Tranquilas”)

Aún nos quieren ignorantes,
(Manipulables)

Pero ya no estamos calladas,
Ya no somos sumisas,

Ya no somos tranquilas,
Ya no somos manipulables.

Ya no estamos “solas”.

El pa, Pau Pérez (2n ESO B)

EL PA

Amb farina,aigua i sal
fem el menjar més fonamental,
present a tots els àpats
es menja fins i tot als carpats.

El pa és molt important,
en altres països per ell es maten
no t'ho dic cantant,
si no en fem més s'acaben.

Fer la massa i, al forn, posar-la a fer
és com fer una petita parada,
i quan vegis la seva crosta daurada,
ja podries vendre'l al carrer.

Ara que ja estic per acabar,
posaré la taula per dinar
i com tothom ha d'arribar,
el pa me'l vaig a menjar.

La naturaleza, Hafsa Ben Kaoui (2n ESO E)

LA NATURALEZA

El Sol brilla en el cielo azul
Las flores crecen sin parar
El río corre tranquilamente
Y el viento me viene a cantar.

Los árboles y sus hojas verdes
Las aves y su vuelo por el aire
La luna brilla de noche
Y las estrellas iluminan el camino

La naturaleza es bonita
Debemos cuidarla
La naturaleza es nuestra vida
Y la tenemos que respetar.

La ferida que li canvia la vida, Ana Gallardo (3r ESO E)

LA FERIDA QUE LI CANVIA LA VIDA

En un poble de la corona Catalanoaragonesa va sorgir una lluita, on, per sort va aparèixer el cavaller més conegut del regne, Cormac, per salvar el poble dels francesos. Va ser una lluita devastadora, on molta gent va morir i molts cavallers van acabar amb ferides de vital importància, un d'ells va ser Cormac, però gràcies a això comença aquesta història.

Cormac es trobava en una situació una mica difícil, perquè havia de lluitar contra dues persones a la vegada i va voler agafar el bou per les banyes, però no li va sortir bé i va acabar molt ferit i va haver-hi de baixar del burro, això el va fer fugir a la recerca d'un metge. Mentre s'allunyava del poble estava perdent molta sang i va acabar desmaiat a la vora del camí.

L'Adèlia que era una curandera no privilegiada anava caminant a la recerca d'unes plantes per curar el mal de panxa d'una veïna, quan de sobte, va trobar a un cavaller al terra desmaiat, va anar corrents a ajudar-lo i es va adonar que estava inconscient.

— Cavaller, cavaller, despertí — com no va fer efecte li va donar unes medicines i va tapar-li les ferides amb un pany perquè deixes de sangnar. Al cap d'uns minuts el cavaller va tornar a ser conscient.

— On soc? — va preguntar ell mentre intentava incorporar-se — Qui ets?

— Això és la xocolata del lloro, que t'ha passat? — va dir ajudant-lo a incorporar-se.

— Estava lluitant contra dos homes alhora quan vaig ser fe...

— Sembles curt de gambals! — el va interrompre ella amb l'ai al cor —, però com se t'acudeix?

— No ho sé — va contestar ell —, van vindre els dos de cop i em vaig ficar de peus a la galleda.

— Tens una ferida molt grossa al costat esquerre, necessitaràs atenció mèdica. Si vols ho faig jo mateixa.

— Segura...? — va preguntar amb un to una mica dubtós.

— Sí — va contestar l'Adèlia amb tota la seguretat del món —, però haurem d'anar a casa meva, no és molt lluny.

— D'acord — va dir mentre començaven a caminar.

Pel camí Cormac observava a l'Adèlia mentre pensava que era molt bonica i bona persona perquè sense conèixer-lo de res l'estava portant a casa seva i l'estava ajudant. Sense ell saber-ho el seu cor començava a enamorar-se d'ella.

En Cormac continuava observant a l'Adèlia mentre preparava alguna cosa per a ell, s'ho va prendre i al cap de pocs minuts ja estava sedat. Mentre l'Adèlia cosia la ferida, sense adonar-se'n, la seva mirada es desviava cap al seu tors nu, sentia papallones a la panxa, però no volia reconèixer que començava a sentir coses per ell.

Quan en Cormac es va despertar sentia tant mal que feia veure a la padrina, l'Adèlia se'n va adonar i li va oferir un ungüent perquè calmes al dolor.

— Pren això i el mal haurà de disminuir, has de fer repòs t'hauràs de quedar aquí uns dies mentre vigilo que la recuperació vagi bé que de mica en mica s'omple la pica.

— No puc quedar-me — va dir ell aixecant-se —, haig de tornar a la batalla, em necessiten.

— Vols clavar el clau per a cabota, això és impossible — va contestar ella mentre el feia asseure una altra vegada.

Va accedir, perquè, a la fi, no li semblava tan mala idea passar més temps en companyia de l'Adèlia. Passaven els dies i cada cop s'enamoraven una mica més, quan en Cormac es va recuperar va arribar el moment de tornar a la batalla, però abans d'anar-se'n, sense pèls a la llengua li va confessar el seu amor.

— Fa molt de temps que ho sento, però no gosava dir-to... — va començar a dir ell — t'estimo, estic totalment enamorat de tu...

— Jo també, t'estimo — contestà ella mentre s'apropaven i es besaven.

Van passar l'última nit junts, en Cormac va marxar a la matinada, l'Adèlia encara dormia. A mesura que passaven els dies s'enviaven cartes on es deien com de molt s'estimaven l'un a l'altre. Un dia a en Cormac li arriba una notícia inesperada, l'Adèlia està embarassada d'ell, en Cormac va tornar corrents a casa d'ella, va arribar molt atabalat.

— Digue'm si us plau que això és mentida — li suplicà ell, l'Adèlia va negar amb el cap —, això sembla una broma de mal gust.

— Podem aprofitar-ho per casar-nos.

— Seria bona idea, però no és tan fàcil, som de diferents classes socials — li recordà ell afligit —, haig de parlar amb el rei i renunciar al càrrec, torno demà. — i se'n va anar galopant amb el cavall a tota presa cap al castell.

Quan va arribar al castell va anar directament al tron del rei Alfons, on sempre era assegut.

— Majestat porto males notícies, he de renunciar al meu càrrec de cavaller — li anuncià Cormac.

— Tothom muts i a la gàbia! — va cridar el rei — perdona'm, em sembla que no t'he escoltat bé.

— Sí senyor, renuncio, no puc ser més cavaller.

— I la raó? — va preguntar el rei.

— M'he enamorat — contesta en Cormac mentre marxava.

Ara tant en Cormac com l'Adèlia eren no privilegiats, però eren més feliços que mai tots dos junts.

Eren a l'altar, estaven a punt de casar-se, el somni de l'Adèlia s'estava fent realitat, s'estava casant amb l'home que estimava per sobre de tot i estava embarassada de dos mesos. En Cormac estava molt nerviós mentre intercanviaven els vots, un cop van acabar es van fer un petó i per fi van sentir que eren una família de veritat.

FI

- *Olive Trees*, Mariem Mkik (4t ESO A)

OLIVE TREES

Since that day, there hasn't been a moment that I haven't thought about you, about the days when we used to play and laugh, together, under the precious olive trees that united us so much. We were truly happy those days, weren't we, my beloved friend? We didn't realize it until destiny decided to take us apart from each other. You moved to the city for a better life, while I remained in the countryside to take care of my relatives.

I have to admit, dear Norah, that day I thought I would never get to see you again, that it was over for our precious friendship. Until that late August evening, when you appeared from nowhere, holding my arm, like we had never been taken apart. Reason told me that this was only my imagination, that you couldn't have just emerged like that from nowhere, but my heart still whispered desperately that it was you.

- I can't believe you're back — I hugged you.
- I had to, this is the only place where I feel at peace. — You smiled
- Why? Is life tough in the city?
- No, life is tough without you. And in the city there isn't you, my friend.

I couldn't avoid breaking down after hearing those words. Our bond was certainly indestructible, not even a thousand miles and years could break it.

— Why are you crying? Is everything alright?

— Only now that you're back, things will be alright.

Destiny decided to reunite us. The stars guided us so we would find one another again. The birds sang for you and me every morning. The olive trees kept fresh olives for the day we were meant to find. Yes, we were the ones meant to have the everlasting friendship writers write so much about in novels and lonely people desire so hopelessly, under the same olive trees you left more than ten years ago.

Beloved friend, don't ever leave our olive trees again.

Le monde des fées

Il était une fois une fille que s'appelait Léa. La fille de quinze ans était connue par toutes ses copines pour son intérêt pour la fantaisie. Elle pensait que les fées étaient une chose assez réelle comme les princesses royales, même si tout le monde la traitait de folle pour ça. Son obsession pour ces créatures mystiques était la raison pour laquelle elle a dû consulter un psychiatre.

— Léa, je crois que tu dois laisser tout ce problème des fées. Tu sais parfaitement qu'ils ne sont pas réels. - Suggérait son psychiatre, Camille.

— J'avais un rêve dans lequel un homme entrait dans une salle interdite de notre école et après, il trouvait un petit portail au fond de l'habitation où il avait des fées et...

— Arrête les bêtises —elle l'interrompait. - Les rêves ne sont pas une réalité non plus.

— Je dois trouver une manière pour entrer dans cette chambre. S'il n'y a vraiment rien d'étrange dans cette salle, pourquoi ont-ils interdit son entrée ?

— Léa, ce n'est pas ton problème. Maintenant, donnez-moi une raison logique pour laquelle tu crois aux fées et des autres créatures mystiques.

— J'ai déjà expliqué le motif. Si vous ne voulez pas me croire, ne me croyez pas. Maintenant, je dois partir. Au revoir !

Après elle avait sorti de la consultation, elle était allée à l'école pour trouver la salle interdite de ses rêves. Était-il vrai qu'il y avait des fées là ?

Elle avait la chance que l'école était encore ouverte quand elle était arrivée. Elle s'était donc parcouru les couloirs jusqu'à atteindre la salle mystérieuse dont elle avait rêvé tous ces fois.

Heureusement, il n'y avait pas des caméras de sécurité. Quand elle entrait, elle trouvait des matériaux qu'elle n'avait jamais vus. Cependant, elle n'y accordait pas beaucoup d'importance, puisque ce qui l'intéressait vraiment était ce portail mystérieux dont elle supposait l'existence.

Après une longue recherche dans la chambre, elle finit par le trouver. La félicité qu'elle ressentait à ce moment était indescriptible : non seulement cela signifiait qu'elle n'avait pas tort, mais cela signifiait aussi qu'elle trouvait ce monde qu'elle désirait tant : le monde des fées, le monde dont elle serait désormais une partie.

El último reflejo, Elena Ariza (4t ESO D)

EL ÚLTIMO REFLEJO

Hoy, 27 de abril de 2020, hace 20 días que llegué al hospital por un resfriado que me dejaba sin aliento. Pero pronto supe que no era un simple catarro, sino coronavirus. Estoy en la segunda planta, en la habitación 111, aunque casi no lo recuerdo. Me siento más débil que nunca, como si los huesos de un pajarillo fueran más fuertes que los míos. No sé lo que pasa afuera, solo hablo con mi hija a la que llamo puntualmente cada día a las 8 y con la simpática enfermera que me da la comida y las 4 pastillas y media todos los días.

Pongo el telediario con la esperanza de una buena noticia, pero apenas puedo ver ni oír, y solo hablan de la pandemia. Después, paso el día observando las paredes grises y el vacío de la ciudad desde mi ventana. Hoy, mientras miraba por la ventana, una ligera ráfaga de viento ha hecho que las cortinas se muevan, dejando ver un trozo de mi reflejo en el cristal. El hombre que miraba no era el mismo, era más viejo, estaba más cansado y con los ojos vacíos de alguien que ha vivido más de lo que recuerda.

Mis pensamientos y el hecho de ver a ese hombre reflejado en la ventana me llevan a la guerra, cuando tenía siete años y vi cómo los soldados de Franco se llevaban a mi padre. Mi madre me dijo que no volvería, y ese vacío cambió mi vida para siempre. A partir de ahí, solo quedamos ella y yo, aterrados, sin saber qué hacer. Aun así, agradezco que nos quedáramos en la aldea, ya que allí conocí a Marisa, una joven diferente que llegó buscando comida. Nos conocimos a los diecisiete años y empezamos a vernos casi todos los días. A pesar del miedo, su compañía me calmaba y nuestro amor era algo imposible de explicar. Nos casamos en secreto, y más tarde tuvimos a nuestra hija, por la que tanto luchamos y a la que hoy quiero con todo mi ser. Aun así hace unos años la vida nos separó cuando Marisa enfermó de cáncer. Pasaron años de lucha, hasta que nos dejó a mí y a nuestra hija con la promesa de que siempre estaría con nosotros.

Diecisiete años después de su muerte, todavía la siento cerca, pero al abrir los ojos, el vacío vuelve. La guerra, el amor y la pérdida se funden en mi vida. El pasado parece una sombra. Todo se entrelaza en este instante en que mi vida se apaga. El hombre en el

espejo ya no soy yo, es el reflejo de una guerra interminable.

Con lo único que me queda, mi hija, en mente, siento cómo el reflejo en la ventana se apaga. Mis ojos se cierran poco a poco, y aunque lucho por mantenerlos abiertos, la debilidad me vence y finalmente, se cierran para no volver a abrirse nunca más.

Quin somni és aquest?, Samy Dema (1r BATX A)

Quin somni és aquest?

El somni és terra de sol calent,
de camps tranquils i vent suau i lent.
Els rius són llargs com un camí,
i canten històries del que hi ha aquí.

La gent és forta, no té por,
camina amb fe, camina amb cor.
Amb ulls brillants mirant el cel,
esperen dies amb un bon senyal.

Les flors s'aixequen dins la sorra,
com llum petita que mai no s'esborra.
I en cada pedra, en cada racó,
hi viu la força d'un poble amb passió.

El cel és blau, la nit és clara,
la lluna brilla i mai s'esgota.
Els nens somriuen amb ganes de joc,
fent volar somnis a poc a poc.

Els llibres parlen del que han viscut,
de tot l'amor que han construït.
Amb paraules simples, dolces i planes,
omplen de llum les seves setmanes.

el somni ressona com una cançó,
feta de pau i de gran passió.
I cada dia, amb pas segur,
busquen la vida, busquen futur.

El vent bufa suau per la prada,
i la terra canta amb veu enamorada.
Porta records d'una era passada,
omplint el cor amb llum ataronjada.

Les estrelles brillen en la nit serena,
com un riu de llum que tot ens envenena.
Ens donen somnis d'una calma completa,
i la pau al cor es fa dolça i perfecta.

Amb fe i amor en cada instant,
el somni es mostra fort i valent.
El futur brilla amb llum radiant,
i el cor del poble és dolç i constant.

El refugio de estrellas, Thaïs Benito (2n BATX B)

EL REFUGIO DE ESTRELLAS

1:00 a. m.

El corazón le dio un vuelco. Otra vez. Se levantó de la cama al escuchar aquellos sollozos que rompían el silencio de la noche. Caminó hasta la habitación de Ash, guiado por la tenue luz del pasillo. Al asomarse, encontró la pequeña silueta de su hermano encogido bajo las colchas, temblando. Se acercó sin hacer ruido y se arrodilló junto a la cama. Con un nudo en la garganta, deslizó la mano sobre la sábana y acarició su hombro con suavidad. Su ángel estaba sufriendo otra vez.

—¿No puedes dormir?

Hubo un pequeño silencio en el que solo se escuchaban los sollozos del niño.

—¿Quieres que me quede contigo?

Las sábanas se deslizaron lentamente, revelando los cabellos alborotados de Ash. En un rápido movimiento, se aferró a Teo con desesperación. El mayor sonrió con dulzura, abriendo las piernas para que su hermano pudiera acomodarse entre ellas. Lo envolvió con firmeza, acariciando su cabello con ternura.

No recordaba cuándo había comenzado todo. Solo sabía que, desde hacía mucho, su hermano ya no dormía bien, se despertaba con lágrimas en los ojos, temblando, haciéndose un ovillo en la cama. Le dolía verlo así...

Todo comenzó cuando ese monstruo le arrebató la paz a su ángel. Fue él quien llenó sus noches de miedo, quien redujo su inocencia a cenizas y convirtió su confianza en un eco roto. Desde entonces, Ash cambió. Temía a los adultos, a los hombres, al contacto. Todo por culpa de aquel ser que alguna vez tuvo derecho a llamarse padre. Aquel día, Teo perdió la cabeza. No le importó la sangre, el apellido, ni el hecho de que lo hubiese traído al mundo. Solo sintió rabia, un odio desbordante. Ese hombre había cruzado una línea. Lo golpeó sin piedad, descargando toda la impotencia que le ahogaba. Cuando la policía llegó, vio la escena... pero al conocer la verdad, nadie mencionó los golpes. Solo se llevaron al monstruo.

Pero para Ash, no terminó.

El miedo le atrapó. No confiaba en nadie, solo en su hermano. Y las noches... eran lo peor. Cuando la casa quedaba en silencio, los recuerdos susurraban en su oído, le asfixiaban. Se escondía bajo las sábanas como si con eso pudiera desaparecer. Y Teo lo veía sufrir, sintiéndose impotente.

—Entonces me quedaré contigo hasta que te duermas. Lo acomodó mejor, apoyando su cabeza en su regazo y acariciando su cabello —¿Me puedes decir qué sueñas?

Hubo un instante de duda, hasta que una voz temblorosa susurró: —Que él/ vuelve...

Teo sintió un nudo en el pecho. Sus manos siguieron recorriendo la espalda del niño, en un intento desesperado por brindarle consuelo.

—No volverá —dijo con suavidad, tratando de infundir seguridad en su voz—. Estamos a salvo

Pero él sabía que el miedo no desaparece solo con palabras. Entonces, buscando calmarlo, encendió una pequeña lámpara y, de inmediato, un resplandor tenue cubrió la habitación. En el techo, un manto de estrellas apareció, dando una atmósfera más serena a la habitación. Teo miró a su hermano, esperando su reacción.

—¿Quieres saber de dónde vienen esas estrellas?

Era una pregunta retórica, pero la intención no era obtener una respuesta, sino despertar su curiosidad y alejarlo por un momento de sus miedos. Ash asintió, fascinado por las luces que danzaban en el techo.

—Ven aquí, te lo mostraré.

El niño se apoyó en su pierna para verlo mejor. Teo sonrió y se inclinó un poco más, manteniendo el tono misterioso.

—¿Quieres saber el secreto para hacer aparecer las estrellas?

El pequeño le miró unos segundos, dudando si responder, pero la curiosidad pudo con él.

—¿Cuál es...?

La sonrisa del mayor se amplió y, con voz suave, casi en un susurro, le dijo —El secreto es que no aparecen solas —susurró—. Solo se dejan ver cuando alguien que las necesita las busca.

El niño frunció ligeramente el ceño, pensativo.

—¿Eso significa... que siempre están ahí?

—Exacto —asintió Teo—. Solo tienes que cerrar los ojos, respirar profundamente y recordarlas. Siempre van a estar aquí, iluminando la oscuridad cuando más las necesites.

Ash miró las estrellas un momento más, comenzando a entender lo que su hermano le quería decir, y luego escondió su rostro en el pecho de su hermano. — Gracias, Teo...

El mayor besó su cabeza y continuó acariciándole el cabello.

—Duerme, pequeño. Yo estaré aquí.

Poco a poco, la respiración de Ash se fue volviendo más pausada. Teo sintió cómo su cuerpo se relajaba, su agarre se aflojaba... hasta que, finalmente, el sueño le venció. Teo suspiró, aliviado. Miró el techo estrellado una última vez y apagó la lámpara.

Las estrellas seguían allí, aunque no pudieran verse. Y así, en la quietud de la noche, Ash durmió tranquilo por primera vez en mucho tiempo.

Te quiero, lo siento, Rayhana Allou (2n BATX A)

TE QUIERO, LO SIENTO

Desinfectaré mis sentidos con alcohol,

pero no aquel usado para olvidar lo hecho,

sino el que escuece para recordar lo lamentado.

Masoquista, quizás alguien pensaría,

por cómo hablo de borrar su presencia.

Pero, igual que un militar con la bala,
las perlas de su boca penetraban mi conciencia.

No sé si volverá, quizás entonces me toque a mí.
Sin embargo, el abismo me abruma,
y mi amor cae como la pluma de una paloma.

No entiendo si la vida se ríe de mí o me sonrío,
pero, de cualquier modo, prefiero no entenderlo.
Con este verso acabo esta chapuza;
quizás alguien como yo entienda por qué siento esta culpa.

Spring, Rayhana Allou (2n ESO A)

SPRING

Flowers blossom in all the trees I see,
but my heart is rotten from my empty dreams.
How could I be so stupid to fall in love with him,
incredibly ridiculous, all these feelings I feel?
When I recall our last spring, I might have shed a tear.
When our eyes cross paths, I forget the deal.
Our past is long gone today—
I wish I could have forgotten all about you yesterday.
This year, I see the trees and flowers;

they blossom as I have with myself.

Happily ever after is on its way,

and Prince Charming is me, all over again.

Le jour de Sant Jordi, Maria Grados (2n BATX B)

LE JOUR DE SANT JORDI

Le jour de Sant Jordi, la ville fleurit,
les roses éclosent sous le ciel infini.
Les livres s'ouvrent, secrets à partager,
dans chaque page, des rêves à voyager.

Le chevalier marche, épée à la main,
à la recherche du dragon au cœur serein.
Mais l'amour est le vrai combat à mener,
un livre, une rose, un amour à offrir.

La princesse sourit, son cœur battant fort,
sous le soleil, les espoirs se tissent d'or.
Sant Jordi, héros de l'amour et du destin,
réalise des miracles en ce jour divin.

Les rues vibrent de passion et de lumière,
Sant Jordi nous unit sous son air.
Des roses rouges, des livres aux trésors,
célébration d'amour, d'art et d'accords.

- *Sant Jordi i el drac*, V. F.

Sant Jordi i el Drac

Els joglars de Sa Majestat recorrien el regne proclamant:

“On són els herois i les heroïnes? Qui respondrà a la crida en aquest temps de foscor i

lluïta? El regne necessita tots aquells que siguin prou valents per enfrontar-se amb el drac que destrueix les nostres terres, arruïna la nostra riquesa i posa en dubte el futur del nostre poble!”

Va ser en aquell moment quan un dels guardians del palau, que buscava un últim soldat, guerrer o alquimista amb prou coratge per plantar cara al malvat drac, va divisar enmig de la boira un home de rostre impassible que s’acostava, muntat en la seva cavalcadura, fins a les portes del palau reial. Immediatament, s’hi va acostar i, endevinant les seves intencions, el va convocar amb urgència a reunir-se amb el monarca.

No van caldre explicacions quan el rei va veure entrar el valent cavaller, amb l’alabarda fermament cenyida a l’esquena.

—Qui ens assisteix en aquests temps ombrívols? —va inquirir el rei.

—Aquell que no tem ni l’ombra ni la flama —respongué el nostre heroi.

Davant d’una mostra de coratge tan gran, i tenint per segur que no trobaria cap exèrcit prou valent per combatre el càstig alat que destruïa el seu regne, el monarca va pronunciar una última arenga abans d’enviar Sant Jordi a forjar una autèntica gesta de cavalleria:

—La Corona, els homes i dones de cada racó de la nostra terra i el futur del nostre país descansen sota el teu elm. A la batalla!.

En sentir aquestes paraules, Sant Jordi alçà la seva espasa i s’allunyà dels guarnits salons del palau per dirigir-se al combat final, que tindria lloc a la mateixa cova del drac. L’objectiu no era lluny, i la seva fidel cavalcadura encara acceleraria més l’arribada de la batalla final.

En situar-se sota el llindar de la caverna on habitava el drac, i sense cap avís previ, un fulgor rogenc com la lava d’un volcà es dirigí contra la cuirassa del Guardià del Regne. Ell, hàbil en les arts de la lluïta, aconseguí esquivar-lo i va llançar-se, espasa en mà, contra les escates de la bèstia.

Va ser en aquell instant que el destre rèptil llançà una urpada rapidíssima i deixà Sant Jordi greument ferit. En aquell moment, afrontant el seu destí, l’enginyós cavaller recorregué a la seva fidel alabarda. Amb una estocada precisa i poderosa, travessà el costat del drac.

La lluïta havia estat ràpida. Sant Jordi restava adolorit davant el cos consumit en cendres de l’antic drac refulgent. Tanmateix, tot i haver aconseguit la victòria, només la pal·lidesa i el

desconsol es reflectien en el seu rostre. Certament, la pau havia estat conquerida, el poble veuria restablerta l'autoritat que per dret li pertanyia, i ell tornaria a veure com els carrers del seu país tornaven a quedar omplerts de rialles, felicitat i futur. No obstant això, en el seu cor sabia que havia lliurat la batalla definitiva, la més heroica i decisiva de la seva vida, i que res tornaria a ser igual.

En observar la seva alabarda, clavada en el cor del rival més gran que mai havia tingut, no pogué evitar contemplar la destrucció que aquella noble lluita havia causat. No pensà en recuperar la seva armadura atrotinada, ni en tornar a cenyir-se l'espasa al cinturó, ni tampoc en empunyar de nou l'acer que havia derrotat el drac. L'únic que desitjava era recular sobre els seus passos, amb la companyia del seu fidel cavall, i tornar a l'escalfor de la seva llar.

El regne estava salvat, el futur semblava assegurat i ell havia complert el seu deure, però... què seria del valent Sant Jordi un cop finalitzada la seva última missió?